

രംഗം ഒന്ന്

മനുഷ്യനർപ്പങ്ങൾ

കോനിളർ ആർ.നരേന്ദ്രനാഥ്

(ശങ്കരൻകുട്ടിയും രമയും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. മണ്ടപേരം ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ. ശങ്കരൻകുട്ടിയാണ് ഇളയത്. സമയം രാത്രി എട്ടുമണിയോടെത്തിരിക്കും. റാത്തർവിളക്ക് മേശമേൽ ഇരുന്ന് കറച്ചുമണിക്കത്തുന്നുണ്ട്. പുസ്തകം തുറന്ന് താടി അതിൽ അമർത്തി പകുതി ഉറങ്ങുന്നമട്ടിലിരുന്ന് പഠിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് ശങ്കരൻകുട്ടി, രമ വായിക്കുന്നുണ്ട്. കർട്ടൻ ഉയരുമ്പോൾ വിളക്കെടുത്ത് അവർ കലുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നല്ലതുപോലെ കലുക്കിയശേഷം മേശപ്പുറത്തു വയ്ക്കുന്നു.)

ശങ്കരൻകുട്ടി— (കോട്ടുവാവിട്ടുകൊണ്ട്) എന്തിനാ ചുരു വിളക്കിട്ട കലുക്കണം? മണ്ണെണ്ണയൊട്ടും കാണത്തില്ല. എന്നാക്കിട നൊറങ്ങാനൊക്കുമോ? അതുകൊണ്ടല്ലേ!

രമ—(കുറച്ചു ദേഷ്യഭാവത്തിൽ) എന്റെ ദൈവമേ! ഇങ്ങനൊണ്ടോ ഒരു കംഭകേർണ്ണൻ!.....

ശങ്കുട്ടി—(ഭാവം മാറി) ദേവേ! ഇന്നത്രാമത്തെത്തവണയാ എന്നെ കംഭകേർണ്ണനെന്ന് വിളിക്കണം? എന്റെ വായിലിരിക്കുന്ന മേടിച്ച കെട്ടിയേ സമാധാനം വരി!...

രമ—എന്നാലും ഇങ്ങനൊണ്ടോ ഒരുകൊ? ഉച്ചമുതൽ പോത്തുപോലെ അഞ്ചുമണിവരെ ഉറങ്ങിയവനല്ലേ, നി? മണിയെട്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിനുമുമ്പേ...

ശങ്കുട്ടി—പിന്നെ? ഈ വിളക്കിന്റെ അരികിലിരുന്ന് നേരംപായിക്കാൻകൊണ്ട് ഇതു തന്നെ ഉറക്കം തുങ്ങിത്തുടങ്ങി.

രമ—അതിലെ മണ്ണെണ്ണ തീർന്നതാ! ഇപ്പോൾ കൊണ്ടു വരും...അതുവരെ...

ശങ്കുട്ടി—അതുവരെ ചുരുതിക്കുന്നാലിപ്പോഴെന്തൊന്നു വരാനാ?

രമ—ദൈവമേ എന്നും കറണ്ടുക്കട്ടെചെയ്തേ ചുരുതിക്കുന്നാരിക്കും നിന്റെ പ്രാർത്ഥന!

ശങ്കുട്ടി—കറണ്ടില്ലെങ്കിലും മണ്ണെണ്ണയെന്തൊരു കൂട്ടം കിട്ടുമല്ലോ ഈ നാട്ടിൽ! അതുകിട്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മതിയായിരുന്നു. (കോട്ടുവാവിട്ടുന്നു.)

രമ—കറണ്ടില്ലാത്തതിനെയെങ്ങും ആരും പഠിക്കാതിരിക്കുവല്ലോ!

ശങ്കുട്ടി—ഇപ്പോ ഇതുകൊണ്ടു പഠിച്ചിട്ടേന്തൊന്നു ചെയ്യാനാ പോണം?

സുമതി—(അകത്തു നിന്നുകൊണ്ട്) എന്തൊന്നാടാ അവിടെ തർക്കം? ഞാനങ്ങോട്ടുവന്നാ രണ്ടിനും കിട്ടുമേ...

രമ—(പതുക്കെ) ഞാൻ വിളിച്ചു അമ്മയോടു പറയട്ടെ?

ശങ്കുട്ടി—(പതുക്കെ) ആപത്തൊന്നുമൊണ്ടാക്കല്ലേ ചേച്ചി!...

രമ—എന്നാലും ആ പുസ്തകമെടുത്തുവായിക്കൂ! എന്റെ സമയം കൂടെ കളയാനാ നി ഇവിടെ വന്നിരിക്കണം.

ശങ്കുട്ടി—(വിഷയം മാറ്റാൻ) ആട്ടെ! ചേച്ചി! മണിയെത്രായി? എട്ടോ?

രമ—ഉം! എന്തിനാ സായിപ്പ് സമയം തിരക്കുണ്ടു?

ശങ്കുട്ടി—എനിക്കൊരു സംശയം! നമ്മളു് അത്താഴം കഴിച്ചോ?

രമ—(പഠിക്കാനായി) പിന്നെ! അതുമങ്ങുമാറുന്നപോയോ?

ശങ്കുട്ടി—മേ! കളി പറയാതെ ചേച്ചി! ഞാൻ ഇന്നത്തെ അത്താഴത്തിന്റെ കാര്യമാ ചോദിച്ചേ! (അകത്തേക്കു് വിളിച്ചു ചോദിക്കുന്നതുപോലെ) അമ്മേ! അത്താഴം ആയില്ലേ?

സുമതി—(അകത്തുനിന്നു് ദേഷ്യത്തോടെ) വല്ലോമിരുന്നു പറിച്ചോ! ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാനങ്ങോട്ടു വരും...

ശങ്കുട്ടി—റാത്തർവിളക്കിലെ എണ്ണ തീരാറായമ്മേ! തിരുന്ന് തിരുമുപ്പു് ഉണ്ടില്ലെങ്കിൽ...

രമ—ചുരുതാത്തമ്മേ!...വിളക്കിലെണ്ണയൊണ്ടു്...

ശങ്കുട്ടി—(പതുക്കെ) കണ്ടോ! ഇതല്ലേ അധികപ്രസംഗം? അത്താഴമുണ്ണാതെ വെറും വയറിലെങ്ങിനെയൊ പറിക്കും?

രമ—എനിക്കു് നാളെ ക്ലാസ്സു പഠിക്കുവാ, അയ്യോ! എത്ര വായിക്കാൻ കിടക്കുന്നു ദൈവമേ!

ശങ്കുട്ടി—മണ്ണെണ്ണ തിന്നാപ്പിന്നെ അതുകൊണ്ടുവരുന്നതുവരെ ഉണ്ണാനൊക്കുമോ?

സുമതി—(രംഗത്തേക്കുവരുന്ന മുപ്പത്തഞ്ചുവയസ്സിൽ കവിഞ്ഞു പ്രായം കാണാം. സാധാരണവേഷമാണു്. കടുത്ത വിഷമതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന മട്ടുണ്ടു്) എന്തൊന്നാടാ ഇവിടെ കൊറച്ച നേരമായി രണ്ടും കൂടെ കൂട്ടുകൂട്ടിക്കണം? അല്ല എന്തൊന്നാ?

രമ—(റാത്തർവിളക്കു് മങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നു, രമ അതെടുത്തു കലുക്കുന്നു)

ശങ്കുട്ടി—അമ്മയൊന്നാലോചിക്കണം. റാത്തർവിളക്കു കലുക്കിക്കലുക്കി എത്രനേരം തെളിക്കാനൊക്കും? ഓ! അതു കെടാറായി!

സുമതി—(ആക്ഷേപിക്കുന്ന മട്ടിൽ) ഓ! ഹാ! ഞാനെന്നാ കടപ്പോയി മണ്ണെണ്ണ വാങ്ങിച്ചോണ്ടു വരട്ടെ എന്റെ പൊന്നു മക്കക്കു പറിക്കാൻ?

രമ—പഠിക്കാനൊന്നുമല്ലമ്മേ ഇവനു് ധീരത!...

സുമതി—പിന്നെ?

ശങ്കുട്ടി—അത്താഴം തന്നെക്കുന്നതിനുമുമ്പു കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ... അല്ല എന്തിനൊന്നായില്ല. എന്തിനൊട്ടും വെറുക്കുന്നമല്ല. പനിയും വയറുകുടിയുൾമാക്കെയൊള്ള കാലമാ. തന്നെത്ത ആഹാരം കഴിച്ചാണു് അതൊക്കെ വരുന്നതെന്നു് കോശി സാറു് മിനിഞ്ഞൊന്നും പറിച്ചിട്ടു.

സുമതി—(ആക്ഷേപത്തോടെ) എന്നാ വേഗംവന്നു് ഉണ്ണു! (ദേഷ്യപ്പെട്ടു്) ഓ! തീറ്റിപ്പിണ്ടം! അവിടുന്നു പറിച്ചോ!...

രമ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) കേട്ടോ അമ്മേ!

സുമതി—ഒന്നു കേൾക്കണം! രണ്ടും ഒപ്പത്തിനൊപ്പം കൊള്ളാം. തന്നെക്കു വീട്ടുകാരുടെ വർഗ്ഗത്തിപ്പെടാൻ പറിയ സാധനങ്ങളുതന്നെ!

ശങ്കുട്ടി—അപ്പൻ പറയട്ടെ ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം! വീട്ടുകാ

റെയൊക്കെ ആക്ഷേപിക്കുവാൻ കഴിയും. (വിളക്ക് മങ്ങിത്തുടങ്ങി രോഗം ഉപരിച്ചു വളരെക്കുറയുന്നു.)

സുമതി—(നിദ്രാഭാവത്തിൽ) അദ്ധ്യക്ഷനോട് കാണ്മാനുള്ളപ്പോൾ തന്നെയും മോനും കൂറ് ഒന്നുപോലെതന്നെ... (ശങ്കരൻ നായർ ആവിസരിക്കുന്നു) മടങ്ങി വരുന്നു. അതിനർത്ഥംവേണ്ടി, സാക്ഷാത്കാരിയെ വയസ്സുകേറിക്കൊണ്ടു. തലമുടിയിൽ ധാരാളം നാരുകൾ പതിഞ്ഞ സ്വഭാവക്കാരനാണെന്നു റോറോട്ടത്തിന് മനസ്സിലാക്കും. കയ്യിലിരുന്ന് കുറേ മറിയുടെ മൂലയിൽ കൊണ്ടുവന്നു വരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഉറക്കുകയുണ്ടാകുന്നു.)

ശ: നാ—വിളക്ക് ഇട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയോ നിങ്ങളുടെ?

ശ: കുട്ടി—വിളക്കില്ലല്ലോ!

ശ: നാ—ഇല്ലേ? ഉം? ഹ്യൂസ് പോയോ?

സുമ—(കോപത്തോടെ) പോയതല്ല എടുത്തോണ്ടുപോയി!

ശ: നാ—ആരു?

സുമ—(നിദ്രയോടെ) മാസംതോറും കൊടുക്കാറുള്ള പണം കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ കറണ്ടു അധികാരമൊളൊരു കട്ട ചെയ്യുമെന്ന് ഒരർത്ഥമുണ്ട്.

ശ: കുട്ടി—ഇന്ന് ഇതുവരെ പഠിക്കാനൊന്നില്ലല്ലോ!

ശ: നാ—(അത്ഭുതത്തോടെ) ബില്ല കൊണ്ടുവന്നത് ഇന്നലെ തന്നെല്ലോ!

രമ—അല്ല, അത് നോട്ടീസാക്കുന്നു.

സുമ—(വെറുപ്പോടെ) പണം അടയ്ക്കാൻ കൊണ്ടുപോയത് വീട്ടിലേക്ക് കടത്തിക്കൊണ്ടു. ഇവിടെ കറണ്ടുണ്ടെങ്കിലോ ഇല്ലെങ്കിലോ ആരു ചോദിക്കുന്നു?

ശ: നാ—മോളെ! ആ കടലാസ്സിങ്ങോടെടുത്തോണ്ടു വാ!

സുമ—വേഗം എടുത്തോണ്ടു കൊടി! ഇപ്പോൾ കറണ്ടുണ്ടാക്കും!

ശ: നാ—നീയെന്നിനായിത്തന്നെ അനാവശ്യം പരേണ?

സുമ—വലു അനാവശ്യമാണല്ലോ കറണ്ടു കട്ട ചെയ്യുന്ന പരേണ?

ശ: നാ—അതു പറഞ്ഞു രീതിക്ക്... ഒരു യോഗ്യത...

സുമ—(കുട്ടിയെക്കുറിച്ച്) പിന്നെ... രണ്ടു മാസമായിട്ടും കറണ്ടിന്റെ കാര്യം കൊടുക്കാത്തതു വല്ല യോഗ്യതയാ! എന്തെങ്കിലും കാരണമൊന്നും പറയിക്കരുത്!

ശ: നാ—(കോപിച്ച്) ഞാനല്ലേ കൊടുക്കുന്നത്?

സുമ—അതിന്റെ കാരണമെന്തല്ലോ. ഞാനെന്നു ചോദിക്കട്ടെ. ഇതെത്രമാത്രം പ്രാവശ്യമാണ് ഇങ്ങനെ അവരു വന്നു കട്ട ചെയ്യുന്നത്? അയലോക്കക്കാരെക്കൊണ്ടെന്നോ വിചാരിക്കും? കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം ഹ്യൂസ് പോയതാ എന്നു അവരു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞത്! നാളെയും ആരെങ്കിലും ചോദിക്കാതിരിക്കുവാൻ—എന്താ സുമതി ഇന്നലെ വീട്ടിലൊരു അനക്കവും വെളിച്ചവുമില്ലാത്തതാണ് എന്ന്. ഞാൻ പറയും കാര്യം കൊടുക്കാത്തു കറണ്ടു കട്ട ചെയ്യാൻ. അല്ലാത്തതിനേക്കാൾ!

ശ: കുട്ടി—അച്ഛാ! നമുക്ക് ഒരു പാട്ടു മണ്ണെണ്ണയെടുത്തു വയ്ക്കണം. അവരുക്ക് കറണ്ടു കട്ട ചെയ്യേണ്ട തോല്പിച്ചുകുളയരുതല്ലോ.

ശ: നാ—(ദേഷ്യത്തോടെ) പോടാ!

സുമ—പിള്ളേരെ കടിക്കാൻ ചെയ്തോട്ടാ മതിയല്ലോ! കറണ്ടിന്റെ കൊടുക്കാനെന്ന പറഞ്ഞു പത്രങ്ങളു രൂപം കൊണ്ടുപോയതെന്തേ?

രമ—നാളെ ക്ലാസ്സുപരീക്ഷയ്ക്കു കൊടുക്കാൻ...

ശ: നാ—ക്ലാസ്സുപരീക്ഷയ്ക്കു തിന്നാടി പണം കൊടുക്കുന്നത്?

സുമ—(ആക്ഷേപസ്വരത്തിൽ) വേണ്ടാടി! ഒന്നും കൊടുക്കേണ്ട. നമ്മുടെ കുടുംബക്കാരാണല്ലോ പള്ളിക്കൂടം നടത്തുന്നത്.

ശ: നാ—ഇതൊക്കെയെന്നിനാ പരേണ? എന്തെങ്കിലും ആക്ഷേപിക്കണമെന്നൊരു വിചാരമല്ലേയുള്ളൂ നിനക്കു്?

സുമ—ഈ വീട്ടിലെ കാര്യം വല്ലതുമുണ്ടോ ശ്രദ്ധ? ഇവിടെ വല്ലൊമൊണ്ടോ, ഇല്ലോ, ആരെയും, എല്ലാം കടത്തണമെന്നൊരു വിചാരമില്ലെന്നുള്ളത്.

ശ: നാ—മാസം പത്തോ പത്തുണ്ടോ രൂപം അച്ഛനും അമ്മയും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് ഇത്ര...

സുമ—പത്തോ പത്തുണ്ടോ ആക്കുന്നതെന്നിനാ? എല്ലാം ആകട്ടെ! എന്നോ പിള്ളേരും വഴിപോട്ടിറക്കി വിട്ടോട്ടു്. അപ്പോഴാണ് പരമാനന്ദമാകുമല്ലോ.

ശ: നാ—ഈ വീട്ടിലെക്കാര്യങ്ങൾക്കെന്തിനാ ഒരു കൊറയു്?

സുമ—ഹ്യൂസ്! ഒന്നല്ല. ഇവിടെ വെച്ചിരിക്കുന്നത് അക്ഷയപാത്രമല്ലോ! എന്തെങ്കിലൊന്നൊന്നും ഏറെ പറയിക്കരുത്!

ശ: നാ—എന്തു വീട്ടിലും കാണും കൊറയൊക്കെ വെച്ചുണ്ടാകും. പ്രത്യേകിച്ച് ചുമതലകളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുമൊക്കെ ഉള്ളത്.

ശ: കുട്ടി—സ്കൂൾ വാർഷികത്തിന് നാലു രൂപ കൊടുക്കണമല്ലോ!

ശ: നാ—കൊടുക്കാം; എല്ലാം കൊടുക്കാം മോനെ!

സുമ—കൊടുക്കാം കൊടുക്കാമെന്നു വമ്പു പറഞ്ഞാൽ പോരാ.

ശ: നാ—നീയെന്നിനാ അതുതന്നെ പരേണ? അല്ല എന്തിനാ? കാര്യങ്ങളെല്ലാം മൊറയ്ക്കു നടത്തിക്കൊണ്ടല്ലോ വരുന്നത്?

സുമ—അതൊക്കെ സാമത്യമാ? എല്ലാം തത്തിപ്പൊത്തി പഠിച്ചോണ്ടു പോകുന്നേന്റെ പാട്ട് എനിക്കറിയാം.

ശ: നാ—മക്കളെ! നിങ്ങളു് കാലും മൊയ്ക്കാം കഴുകിട്ടു പോയി അത്താഴം കഴിക്കിന്.

സുമ—(ശങ്കരൻനായരോടുള്ള ദേഷ്യം തീർക്കുന്നതിനെന്ന മട്ടിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിയോടു തിരിഞ്ഞു.) പോടാ എഴുന്നേറ്റു് ഇരുന്നൊക്കെ തുങ്ങാതെ! (കുട്ടികൾ കാര്യം പറിച്ചു എന്ന് മൂലം കൊണ്ടു കാണിച്ചിട്ടു് സന്തോഷത്തോടെ പോകുന്നു)

ശ: നാ—(പോകുന്ന കൂട്ടത്തിൽ രമയോടായി) കണ്ടോ ഞാൻ കാര്യം പറിച്ചതു്.

രമ—ഹോ! കൊറ മിട്ടുക്കുന്ന! രണ്ടുപേരും (രംഗം വിട്ടു കഴിഞ്ഞു.)

സുമ—ഞാൻ കൂടെ വന്നുചേർന്ന നാളെ തൊട്ടു്... (കണ്ണു തുടയ്ക്കുന്നു)

ശ: നാ—(സമാധാനപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിൽ) എന്റെ സുരക്ഷിത. എനിക്കിവിടുത്തെ വിഷമമൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാന്നാണോ നിന്റെ വിചാരം.

സുമ—(ശോകഭാവത്തിൽ അശ്രുധാരയോടെ) അറിഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും അനുഭവം ഒന്നുതന്നെ. ഈ വെഷമമൊക്കെ എന്ന് തീർന്നു... ദൈവമേ!...

ശ: നാ—നമുക്കാരെങ്കിൽ ചില കടപ്പാടുകളില്ലേ? ചെയ്യേണ്ടതു് ചെയ്യേണ്ട കാലത്തു നടത്താതിരുന്നാൽ പിന്നെ ജീവിതം വസ്താം വരെ പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടി വരുകയില്ലേ?

സുമ—കടപ്പാടുകളും ഉത്തരവാദിത്വബോധവും ഒരു കൂട്ടത്തിന് മാത്രം മതിയോ?

ശ: നാ—ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ അറിയാതിരുന്നെന്നു കരുതി... നാമും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു്... ശരിയാണോ?

കിമാ പ്രസംഗം

വിശുദ്ധ വേദ പുസ്തകത്തിലെ ആദർശ പ്രധാനവും ആകർഷകവും സുന്ദരമായ ചരിത്രങ്ങൾ!

നവനവങ്ങളായ കലാസാവിധാനങ്ങളോടുകൂടി കിമാ പ്രസംഗരൂപം അതർവീക്ഷണ കേരളത്തിലെ ഏക കിമാ പ്രസംഗ സമിതി

വേദകഥാ സമിതി

കുമാരം P. O.

സുമ—അപ്പനേ അമ്മയും മറ്റൊരാളോടുകൂടി കഴിവുകൂടി നോക്കി വേണം സഹായം സ്വീകരിക്കാൻ...

ശ: നാ—അപ്പനേ അമ്മയും അത് അറിയുന്നില്ലെന്നോ? കഷ്ടം. നീയെന്റെ കൂടെ പതിന്നാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടും അവരെ മനസ്സിലാക്കാതെ പോയത് ദയനീയം തന്നെ!

സുമ—അവർക്കെന്തോന്നായി വീശേണ്ട?

ശ: നാ—നോക്കിപ്പോ! അവർക്ക് എന്തൊക്കെ വിഷമങ്ങളുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. എത്ര വരുമാനമുണ്ടെന്നും എനിക്കറിയാം. എന്നാലും പണ്ടത്തെപ്പോലെ നിലയും വിലയും നോക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയില്ലേ?

സുമ—അതിനെപ്പറ്റി ആരെങ്കിലും വല്ലതും പറഞ്ഞോ?

ശ: നാ—പിന്നെ? കാര്യമൊക്കെ അറിഞ്ഞോണ്ട് ഞാൻ വല്ലപ്പോഴും അവർക്ക് പത്തുരൂപാ അയക്കുന്നത് വല്ല സാഹസമാണെന്ന്... അല്ല! നീ അന്നെയൊന്നാലോചിക്ക!

സുമ—ആയകാലത്ത് അവർ സഹായിച്ചത് നന്ദിയില്ലാത്തവരെ! ഇന്ന് വയ്യാതായപ്പോൾ പാവങ്ങളുവേണം സംരക്ഷിക്കാൻ.

ശ: നാ—സഹായിച്ചുകാലത്ത് നന്ദിയില്ലാത്തവരൊരു സഹായിക്കുന്നതെന്ന് ആരെങ്കിലും അറിഞ്ഞോ? സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നവർ പിന്നീട് അങ്ങനെ വിവരക്കേടുകാണിക്കുമെന്നറിഞ്ഞാൽ നിന്റെ പരാതി ശരിയാണ്. അപ്പന്റെ കാര്യം എടുക്ക. അപ്പനും അപ്പന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന സ്നേഹം എന്താകുന്നു? നീ കേട്ടു കാണുമല്ലോ. വല്ലാത്ത മലയാളിയാണ് പോയി. ഇരുപതു കൊല്ലം അവിടെ കഴിഞ്ഞു. പണമൊക്കെ എന്റെ അപ്പന്റെ പേർക്കയച്ചു കൊടുത്തു. അതുകൊണ്ട് അപ്പൻ വസ്തുക്കളൊക്കെ സമ്പാദിച്ചു.

സുമ—അതുകൊണ്ട് ആർക്കാ ഗുണം?

ശ: നാ—അപ്പനോ അപ്പന്റെ മക്കൾക്കോ അല്ല എന്ന് ഇന്ന് പറയുമായിരിക്കാം.

സുമ—പറയുന്നതിലേന്നു തെറ്റാ?

ശ: നാ—തെറ്റൊന്നുമില്ല. വല്ലപ്പന്റെ പണം കൊണ്ട് സമ്പാദിച്ചതൊക്കെ വല്ലപ്പന്റെ മകനുള്ളതല്ലേ?

സുമ—അല്ലെന്ന് വിചാരിക്കിലും പറഞ്ഞോ? വല്ലപ്പന്റെ മൊത്തമൊക്കെ നോക്കി നോക്കി അവനവന്റെ കാര്യത്തിന് സമയിലില്ലാതെ വയസ്സാകുന്നതുവരെ കഴിഞ്ഞു.

ശ: നാ—അതെ! യുദ്ധം വന്നു മലയാളിയിൽനിന്ന് വല്ലപ്പന്റെ വിവരങ്ങളൊന്നുമില്ലാതായി. അപ്പനുവേണമെന്നെങ്കിൽ സ്വന്തമൊക്കെ സ്വന്തമാക്കാമാകുന്നു. ഇന്ന് നീ പറഞ്ഞപ്പോലെ അന്യരെ ആശ്രയിക്കാതെ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യാമാകുന്നു. വേറൊരാളുകൊടുത്ത മൊത്തം സ്വന്തമാക്കി സുഖിക്കുന്നവരെ എത്രപേരെ നമുക്കറിയാം!

സുമ—അവർക്കൊക്കെ എന്തോന്നാ ഒരു കൊഴുപ്പും സുഖമായിട്ട് ജീവിക്കും.

ശ: നാ—പക്ഷേ അപ്പനും അതിൽ ഒരു സുഖം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തമൊക്കെ ചോദിക്കാതെ തിരിച്ചു കൊടുക്കുമോ? അന്യന്റെ സ്വത്തു സ്വന്തമാക്കുന്നതും ഒരു മിടുക്കല്ല. സാമത്രിവുമാണ്. മോഷ്ടിക്കുന്നതും ചതിക്കുന്നതും എത്രകാലത്തും സർഗ്ഗഭാഗം.

സുമ—വല്ലാത്തതൊക്കെ തൊട്ടുണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ വല്ലാത്തതൊക്കെ പഠിപ്പിച്ചില്ലേ? അതിന് ചിലപ്പോഴൊന്നുമില്ലേ?

ശ: നാ—ചിലപ്പോഴൊന്നും പറഞ്ഞു?

സുമ—ഇത്ര സ്നേഹിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു വല്ലാത്തതൊക്കെ ഉള്ള മൊത്തം കൊടുത്തിട്ട് കൂലിയെന്തൊന്നു കിട്ടി? എന്തു പറഞ്ഞാലും വിശ്വസിച്ചോളാൻ വിചാരിക്കരുത്!

ശ: നാ—ഇതൊക്കെയും വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ പറയുന്നത്! ഇന്ന് പറയുമ്പോൾ വക്കീലാണ്.

സുമ—അതെന്തേ! ലാ പറഞ്ഞു കള്ളതൊക്കെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടല്ലോ പഠിപ്പിച്ചത്... (ആക്ഷേപിച്ചു) എന്തൊരു നന്ദിയാണെന്നോ ആ വക്കീലുടേതായിരിക്കും!

ശ: നാ—മനുഷ്യരായെല്ലാം നന്ദി പ്രതീക്ഷിച്ചാണോ?

സുമ—അതുവേണ്ട! മറ്റുള്ളവരുടെ കൊണ്ടല്ല പിടിക്കാതിരിക്കു മാതിരി!

ശ: നാ—അതു വിചാരിക്കേണ്ടത് അവരുല്ലോ! അതിൽ അപ്പനോ അമ്മയോ എന്തൊന്നു ചെയ്യാനാ?

സുമ—ഞാനിതേ പരേണൊള്ളു. കൊടുക്കുന്നതും നല്ലപോലെ നോക്കി ചിന്തിച്ചു പാടൊള്ളു. നല്ലവരാണ് പറഞ്ഞത് എല്ലാം കളഞ്ഞു കളിച്ചിട്ട്... ബാക്കി ഇനി താമസിക്കുന്ന വീടല്ലേ ഉള്ളൂ! ഒടുവിൽ അതുകൂടി കൊടുത്തിട്ട് നല്ലവരൊക്കെ വാടക കെട്ടിടത്തിലേക്ക് മാറ്റാറായി! അതായിരിക്കും ഈ നല്ലവരുടെ തലേലേഴുത്ത്.

ശ: നാ—(ദേഷ്യപ്പെട്ട്) അങ്ങനെ അവജ്ഞയോടെ സംസാരിക്കരുത്!

സുമ—(ചൊടിച്ച്) കാര്യം പരേമ്പോ കണ്ണു തെളിച്ചാ മതിയല്ലോ!

ശ: നാ—(കോപത്തോടുകൂടിത്തന്നെ) നിനക്കെന്തോന്നു ഇതിലിത്ര വിചിത്രപ്പെടാൻ?

സുമ—ഒന്നുമില്ലേ? മാസത്തോറും ഇവിടെ കിട്ടുന്ന ശമ്പളത്തിന്റെ പകുതിയിലധികവും വീട്ടിലേക്ക് കടത്തുമ്പോ ഇവിടെ കിടന്നു നരകിക്കുന്നത് ഞാനും എന്റെ പിള്ളേരും! (സങ്കടത്തോടെ) എനിക്കു കാര്യമൊന്നുമില്ലപോലും!

ശ: നാ—(ശാന്തനായി) ഇവിടുത്തെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കേണ്ടതു ഞാനല്ലേ? എനിക്കറിയാം അതു വേണ്ടപോലെ ചെയ്യാൻ!

സുമ—(ശോകഭാരത്തോടെ) അറിയാം! നല്ലതുപോലെ അറിയാം. നേരം വെളക്കുമ്പോ ആപ്പിസിലേക്കെന്നും പറഞ്ഞു ഇറങ്ങിയപ്പോൾ വീട്ടിലിരിക്കുന്നവരു വേണമല്ലോ കൊടുക്കാനുള്ളൊരോടല്ലാം അവതാ പറയാൻ! പറിക്കുന്ന പിള്ളേരും രണ്ടാളെങ്കിലും. അവർക്കു പീസും പുസ്തകവും വേണം. ഉടുത്തോണ്ടുപോകാൻ മുണ്ടും തുണിയുവേണം. അതെല്ലാം സൊഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി ചെന്നോളം! ഞാൻ നല്ല മുണ്ടെടുത്തിട്ടെത്ര നാളായി. (കുറച്ചുകൂടി സങ്കടപ്പെട്ട്) എന്തെ ഇതൊക്കെ അനുഭവിക്കാൻ പറഞ്ഞു ചെയ്തവരെ പറഞ്ഞാമതി. (കരയുന്നു) ഇവിടെ സൊഗ്ഗസുഖമാണെന്നു എല്ലാവരുടെയും വിചാരം...

ശ: നാ—(സുമതിയെ നോക്കി നിശ്ശബ്ദനായി ഇരിക്കുന്നു)

ശ: കട്ടി—(അകത്തു്) ചേച്ചി എന്റെ ബുക്കു തരാനു പറഞ്ഞി...

THE CATHOLIC SYRIAN BANK LIMITED

H. O. TRICHUR. ESTD. 1920

BRANCHES:

Chalakudi, Chittur, Cochin, Ernakulam, Erode, Erinalakuda, Kandassankadavoo, Karur, Kodumudi, Kunnankulam, Palathode (Ernakulam North), Thoppumpadi (Cochin), Trichur, Trippunithura, Trivandrum and Valanjambalam (Ernakulam South).

3% interest is allowed on Savings Bank Deposit Accounts which may be opened with a minimum of Rs. 5/-. Withdrawals by cheques up to Rs. 1000/- in a calender week are allowed.

OUR DEPOSIT RATES HAVE BEEN ENHANCED AS FOLLOWS:-

12 months' Fixed Deposit	..	4½% p. a.
24 " do	..	4¾% p. a.

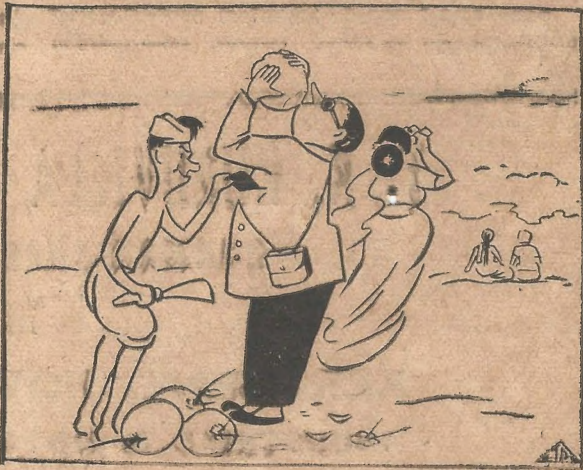
General Manager.

രമ—നിന്റെ ബുക്ക് ഇവിടാരമെടുത്തില്ല.
 ശ: കുട്ടി—(കരയുന്നപോലെ) എനിക്കു വയ്യാ! ഞാൻ... ഞാനിന്നലെ വാങ്ങിച്ചതേയുള്ളൂ.
 രമ—ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടു വാങ്ങിച്ചതല്ലേ? എനിക്കു ഫോം വർക്കു ചെയ്യണം, അതിനാ!
 ശ: കുട്ടി—ഞാനില്ലോ അച്ഛനോടു വിളിച്ചു പറയും... അപ്പോ!...
 രമ—ആരെ വിളിച്ചാലും ഞാൻ അറിയില്ല.
 ശ: കുട്ടി—അമ്മേ! എന്റെ ബുക്ക്...
 സുമ—(അകത്തേക്ക് നടന്നുകൊണ്ട്) കീറിയും പാമ്പും തമ്മിൽ തുടങ്ങിയതാണ് മല്ലി. ഇങ്ങനെങ്ങോ ഒരു നരകം.
 ശ: നാ—(തനിച്ചാകുന്നു) അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നു! മനസ്സിന്റെ അസ്വാസ്ഥ്യം മുഖത്ത് നല്ലതുപോലെ കാണാം.) ജീവികൾക്കെന്തെങ്കിലും പറയുന്നതുതന്നെ ഭാരം ചുമക്കുകയെന്നാണല്ലോ. അല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ... ജനിക്കേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ. (കുസേര നിക്കിയിട്ട് മേശയ്ക്കടുത്ത് ഇരിക്കുന്നു. ഈ സമയം രാത്രിയിലെ തിരിമുഴുവൻ ഏരിയയ്ക്കുതീർന്നു. രംഗത്ത് ഇരുട്ടായി.)
 (കർട്ടൻ)

രംഗം രണ്ടാം.

(രമൻപിള്ളയുടെ താമസസ്ഥലം. നല്ലതുപോലെ പ്രായം ചെന്ന ആളാണു പിള്ള. മുഖത്ത് നറച്ച കുറിച്ച മീശ. പൊതുവെ കലിനതാം ദ്രോതിപ്പിക്കുന്ന ചില പ്രത്യേകതകൾ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമാകും. കർട്ടൻ ഉയരുമ്പോൾ എഴുന്നുവായിച്ചുകൊണ്ട് വലിയ ചുരൽ ചാതകുസേരയിൽ ചാരിക്കിടക്കുകയാണ്. ഭാര്യയായ കല്യാണിയമ്മ മുറുക്കാൻ തട്ടുവുമായി രംഗത്തേയ്ക്കു വരുന്നു. തട്ടം പിള്ളയുടെ കസേരയ്ക്കടുത്തു താഴെ വച്ചിട്ട് അവരും താഴെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.)
 കല്യാണിയമ്മ—ആരെ എഴുത്താ? ശങ്കരന്റെയോ?
 രാമൻ പിള്ള—അല്ല. (പിന്നെയും എഴുത്തിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.)
 കല്യാ—അവരെന്തെഴുത്തു വന്നിട്ടെത്ര നാളായി! അവനെ വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലുമൊന്നെഴുതരുതോ?
 രാമ—എഴുത്തില്ലെങ്കിലും പണം വരുന്നുണ്ടല്ലോ.
 കല്യാ—എങ്കിലും എനിക്കവന്റെ എഴുത്തു വായിക്കാൻ കൊതി. ഇതാരെഴുതാ?
 രാമ—പരമന്റെ!
 കല്യാ—എന്റെ മക്കളെക്കാട്ടിൽ കാര്യമായിട്ടാ അവനെ ഞാനിവിടെ വളർത്തിയേ.
 രമ—(ശോകഭാവത്തിൽ) അതുകൊണ്ടാ എല്ലാമെണ്ണിയെണ്ണി തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കുന്ന. വാത്സല്യം കൂട്ടുമ്പോ സ്വാതന്ത്ര്യം കൂട്ടുമല്ലോ.
 കല്യാ—പരമന്റെയെന്ന അവൻ ശരിക്കു കണ്ടു കാണുമോ?
 രാമ—അതെങ്ങിനാ! അവൻ രണ്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോഴല്ലോ അമ്മ മരിച്ചു! അതു കഴിഞ്ഞു രണ്ടാമാസത്തി ചേട്ടൻ മലയാളി ക്ഷേമമായി. പിന്നെ കാലമെത്ര കഴിഞ്ഞു. യുദ്ധവും വന്നു. ചേട്ടനെ പിന്നെക്കാണാൻ നമുക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായോ?
 കല്യാ—ഉം! അതൊക്കെയാ തലവിയായി! പരമൻ അച്ഛനമ്മമ്മേ ഇല്ലെന്ന് എപ്പോഴെങ്കിലും തോന്നിക്കാണമോ? അതുപോലെല്ലോ നമ്മളും അവനെ വളർത്തിയേ.
 രാമ—(ദീർഘനിശ്വാസം) അതൊക്കെക്കഴിഞ്ഞു.
 കല്യാ—അതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമായില്ല! ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വയസ്സുകാലത്ത് സഹായിക്കാൻ...
 രാമ—അതൊന്നും നാം ആഗ്രഹിക്കരുതു കല്യാണി! നാം ചെയ്യേണ്ടത് ചെയ്യുക. കൊടുക്കാനുള്ളതു കൊടുക്കുക.
 കല്യാ—കൊടുക്കാനൊള്ളതൊക്കെ കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞില്ലോ?
 രാമ—ഇല്ലെന്നു ഇപ്പോഴും പരാതി.
 കല്യാ—പരാതിയോ?
 രാമ—അതെ. കേൾക്കൂ (എഴുന്നുവായിക്കുന്നു) “കൊച്ചുപ്പൻ എന്നിക്കവകാശപ്പെട്ട സ്വന്തെല്ലാം ഇത്ര നാളായിട്ടും മടക്കിത്തന്നതിന് വിധത്തിലാണത്രെ കൊണ്ടാണെന്നറിയുന്നില്ല.”
 കല്യാ—ഇനിയെന്തൊന്നു കൊടുക്കാനിരിക്കുന്നു?
 രാമ—(ലഘുവായി ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഒന്നുമില്ലല്ലോ?

കല്യാ—എന്തൊന്നു ഒള്ളത്?
 രാമ—ഈ വീടോ?
 കല്യാ—(ഞെട്ടിയിട്ട്) വീടോ?
 രാമ—(ശാന്തതയോടെ) അതെ.
 കല്യാ—അതാണോ പരമ ഇപ്പോ ചോദിച്ചുകേൾക്കുന്നു?
 രാമ—അതെ.
 കല്യാ—ഇതുവരെ ഓരോന്നും കൊടുത്തത് അവൻ ചോദിച്ചിട്ടാണോ? നല്ല കൂലി!
 രാമ—കൂലി കിട്ടണമെന്നു കരുതുന്നതെന്തിനാ? ലോകത്തിൽ സ്നേഹമൊന്നു മാത്രമേ പ്രതിഫലം വിചാരിക്കാതെ കൊടുക്കാവുന്നതുള്ളൂ!
 കല്യാ—എങ്കിലും എല്ലാവരും ഒരതിരൊണ്ടു!
 രാമ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) എഴുത്തു വായിക്കുന്നു. “രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം സൂചിപ്പിച്ചു എഴുതിയതാണ് ഇക്കാര്യം. അതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ടാകാത്തതു കൊണ്ട് തെളിച്ചു പറയുന്നതാണ്. വീട്ട് ഒഴിഞ്ഞു തരണം.”
 (ഗോപാലൻ കോപിച്ച് പ്രവേശിക്കുന്നു. രാമൻപിള്ളയുടെ ഏറ്റവും ഇളയ മകനാണ്. തീരെ ചെറുപ്പം. സുമൃദ്ധൻ. നല്ല ആരോഗ്യമുള്ള ശരീരം. കയ്യില്ലാത്ത ബന്ധനം മുണ്ടും ആണ് വേഷം.)
 ഗോപാലൻ—(കോപിച്ച്) ഞാനിരിക്കുമ്പോൾ ഈ വീടൊഴിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നില്ല.
 രാമ—(അത്ഭുതവും ഭയവും തോന്നിക്കുന്നമട്ടിൽ) ഗോപാലാ!
 ഗോപാ—(കോപം അടക്കാതെ) പിന്നെ? മയ്യടക്കാതാണുകരുതി എന്തുകാരമെന്നോ?
 രാമ—(ശാന്തതയോടെ) നിന്റെ അഭിപ്രായം ചോദിക്കുമ്പോ... അതു പറയാമല്ലോ.
 ഗോപാ—(വീക്ഷ്മത്തോടെ) എന്നെക്കുറേ ബാധിക്കുന്ന കാര്യമാ!
 കല്യാ—നിന്യെന്തൊന്നിനാ ഈ കോപിക്കുന്നു?
 ഗോപാ—ഇവിടെ നടന്ന വർത്തമാനമൊക്കെ ഞാൻ കേട്ടോണ്ടിരിക്കുവാതന്നു.
 രാമ—വല്ലതും കേട്ടോണ്ടു...
 ഗോപാ—(വല്ലതും കേട്ടോണ്ടല്ലോ! പരമച്ചേട്ടന്റെ മുമ്പിലത്തെ രണ്ടെഴുത്തും ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻതന്നെ മറുപടി എഴുതിയാലെന്താണു വിചാരിച്ചതും.
 രാമ—നിന്നോടൊരപറഞ്ഞു എനിക്കു വരുന്ന എഴുത്തൊക്കെ എഴുത്തു വായിക്കാൻ?
 ഗോപാ—എല്ലാവരും അവരവരുടെ കാര്യം നോക്കിക്കഴിഞ്ഞു. മേല്ലോട്ടു പഠിക്കാൻ കാശില്ലാതെ വായിനോക്കി നടക്കുന്നത് ഞാനാ!
 കല്യാ—നിന്നെപ്പറ്റിപ്പിക്കുന്നതു ഞങ്ങളല്ലേ മോനെ?
 ഗോപാ—കൈവശമൊണ്ടാരുനതൊക്കെ അവകാശം പറ

“അതിഥിസൽക്കാരം.”

ഞെ" ഓരോരുത്തരും വാങ്ങിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എന്തോ
നേട്ടത്തു പരിചിക്ഷം?

രാമ—അതു വിചാരിച്ചു വീക്ഷിക്കേണ്ടതു ഞങ്ങളുടേതല്ലേ?

ഗോപാ—ആരും ആലോചിക്കുന്നില്ലേനേയുള്ളൂ.

രാമ—പരമൻ ചെല്ലാനുള്ളതൊക്കെ അവനെ കൊടുക്കേണ്ട?
അവൻ ചോദിക്കുന്നതിലെന്നാതെന്താ?

ഗോപാ—നിയമംപറിച്ചയാളല്ലേ! അവകാശപ്പെട്ടതൊ
ന്നും വിട്ടുകൊടുക്കുന്നില്ല. (തൃക്ഷമായി) ആരെക്കെ എന്തൊക്കെ
പറഞ്ഞാലും ഞാനെന്നും വകവെച്ചു കൊടുക്കുകയില്ല.

കല്യാ—കൊച്ചുപിള്ളാരേപ്പോലെ വർത്തമാനം പറയരുത്!

ഗോപാ—അവകാശമൊക്കെ അച്ഛൻ വകവെച്ചുകൊടുത്തി
ല്ലാതെന്നു കി...വക്കിലിന്റെ മിട്ടുക്കകാണാമായിരുന്നു.

കല്യാ—പരമന്റെ അച്ഛൻ അയച്ചുതന്ന പണംകൊണ്ട്
ഇവിടെ സമ്പാദിച്ചു സ്വന്തമാക്കി...

ഗോപാ—സമ്പാദിച്ചതെല്ലാം അച്ഛൻ സ്വന്തം ചേരിലല്ലേ?

രാമ—അതുകൊണ്ട്?

ഗോപാ—(കുറച്ചു പതുക്കെ) കൊടുത്തില്ലേലും...

രാമ—(കോപിച്ച്) അസംബന്ധം പറയരുത്!

കല്യാ—വല്ലോ അ സമ്പാദിച്ച പണം കൊണ്ടുജീവിക്കാ
കെന്നു വിചാരിക്കുകയാകാം.

ഗോപാ—പരമച്ചേട്ടന് അവകാശപ്പെട്ടതെന്നു പറയുന്ന
സ്വത്തുക്കളുടെ വിവരങ്ങൾ അച്ഛൻ അറിയിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ...
ഇന്നത്തെ കണക്കു പറച്ചിൽ നടക്കുമായിരുന്നു?

രാമ—ഒരാളു് എന്തെങ്കിലും സൂക്ഷിക്കാനേല്പിച്ചാൽ അതു
മറ്റൊരാൾക്കറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ സ്വന്തമാക്കുന്നത് നല്ല കാര്യമാണെന്നു
കരുതരുത്.

കല്യാ—അതൊന്നും യോഗ്യതയല്ല.

രാമ—പരമ നിങ്ങളെപ്പോലെയായെന്നിടുക! നിങ്ങൾക്കു്
സ്വത്തുള്ളപ്പോലെയോ അവനെ സ്വത്തുള്ളതു്. അതെല്ലാം അവന്റെ
കയ്യിലിരുന്നാലോ എന്റെ കയ്യിലായാലോ എന്തൊന്നാ വ്യത്യാ
സം? വിവരക്കേടൊന്നും പറയുകോ ചെയ്യുകോ അരുത്. പണവും
സ്വത്വവുംമൊക്കെ വന്നും പോയും ഇരിക്കും.

ഗോപാ—കാളേജിൽ ഫീസുകൊടുക്കാൻ ഗതിയില്ലാതെ ഞാ
നിങ്ങനെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞാൽ എന്റെ ഭാവിയിന്താ?

രാമ—കാളേജിൽ പഠിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഭാവിയിന്താമില്ലേ?

ഗോപാ—അച്ഛന്റെ നോട്ടു വാദിച്ചുജയിക്കാൻ ഞാനാളല്ല.
(കുറച്ചു കോപിച്ച്) എന്റെ കാര്യം ഞാൻ നോക്കിക്കോണ്ണമെ
ന്നാണല്ലോ അതിന്റെ സൂചന. (കോപിച്ച് രംഗം വിട്ടു പോ
കുന്നു.)

രാമ—(ലാലുവായിചിരിക്കുന്നു. ഗോപാലൻ പോകുന്നതു
നോക്കിക്കൊണ്ട്) എന്തൊരു എടുത്തുചാട്ടുകാരൻ!

കല്യാ—അവൻ വല്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നൊണ്. എന്തു പറ
ഞ്ഞാലും അവന്റെ പഠിത്തക്കാര്യത്തിൽ വന്നുനിൽക്കും. പഠിക്കാ
നെന്നൊരാഗയാണവൻ!

രാമ—നേര! അവനെയെങ്ങിനെ പരിചരിക്കാനാ? എന്റെ
മനോവിഷമം എനിക്കറിയാം. ശങ്കരൻ അയച്ചുതന്ന പണം

കൊണ്ട് എന്തൊന്നിനു തികയും? രണ്ടു പെൺകുട്ടികളുണ്ടാകുന്ന
തു് വല്ല വിധോം പറഞ്ഞയച്ചതു്...എന്തൊരു കാര്യമാകി!

കല്യാ—മുത്തവടെ മൂന്നാമത്തെപ്പേരിന് ഒന്നും കൊടുക്കു
ല്ലെന്നും പറഞ്ഞു് പിണങ്ങിയിരിക്കുവാ. പെറ്റ കാര്യത്തിനെ
ഴുത്തയച്ചതല്ലാതെ പിന്നെ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമതാ.
രാമ—കൊച്ചുലക്ഷ്മി...

കല്യാ—അവളു പിന്നെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞെപ്പിന്നെ പി
ണക്കത്തിലാണല്ലോ.

രാമ—എല്ലാവർക്കും പണം പണം എന്നൊരു നോട്ടുമേയ്ക്ക
ള്ളു.

കല്യാ—പണ്ടത്തേ തോതുവെച്ചാ ഇപ്പോഴുംഎല്ലാരുടേം നോട്ടം.

രാമ—നമുക്കുള്ള പാട്ടു നമുക്കറിയാം. പരമൻ എന്തൊ
ന്നെഴുതിയയ്ക്കണമെന്നുള്ളതാ എന്റെ വിചാരം...

കല്യാ—എന്തൊന്നാലോ ചിക്കാനാ?

രാമ—ഒന്നുമില്ല വാസ്തവത്തിൽ. അവന്റെ മുതല് അവനെ
തന്നെ.

കല്യാ—മറ്റൊന്നാളല്ലോ ശങ്കരൻ വരുമെന്നെഴുതിയിട്ടൊ
ള്ളു?

രാമ—അതെ. അവനോടു കൂടി ഒന്നു പറഞ്ഞിട്ടാകാം.

കല്യാ—അതു മതി. കളിക്കാൻ ചുട്ടവെള്ളമൊഴിച്ചിട്ടാ ഞാ
നിങ്ങൊട്ടു വരുന്ന. എന്നാക്കുകയുതോ?

രാമ—(എഴുത്തു് കല്യാണിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു.) ഇന്നാ
ഇതു് അവിടെങ്ങാനും വെച്ചുതു്. (കസേരയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു്.)
ഞാൻ കളിച്ചേക്കാം. എണ്ണയൊക്കെ.

കല്യാ—അങ്ങൊട്ടു വന്നെച്ചാ മതി...(അർക്കത്തേക്കു പോക
ുന്നു. രാമൻ പിള്ള തട്ടവും എടുത്തുകൊണ്ടു് അവരെ പിൻതുട
രുന്നു.)

(കർട്ടൻ)

രംഗം മൂന്നു്

(വക്കിൽ പരമേശ്വരൻനായരുടെ വീടു്. സായാഹ്നസമയം.
നായരും ഭാര്യ ഗോമതിയും സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.
നായർക്കു് പ്രായം മുപ്പതിയഞ്ചിൽ കവിഞ്ഞിട്ടില്ല എങ്കിലും അ
തിലും വളരെയേറെ തോന്നിക്കും. മെലിഞ്ഞ ശരീരം. ശാരീരിക
മായും മാനസികമായും ബലഹീനനാണെന്നു തോന്നിക്കും പൊതു
പെ. ഗോമതിക്കു് നല്ല ഉയരവും വണ്ണവും ഉണ്ടു്. അഹങ്കാരിയാ
ണെന്നു് കെട്ടിലും മട്ടിലും നിന്നു് വ്യക്തം. സ്വഭാവത്തിൽ പരമ
ഷമാണു് മുന്തിനിൽക്കുന്നതു്.)

ഗോമതി—എഴുത്തിനു മറുപടി കിട്ടിയോ?

പരമേശ്വരൻനായർ—എതു്?

ഗോമതി—വീടു് ഒഴിഞ്ഞുതരണമെന്നു് എഴുതിയതിനു്. അ
തു മറന്നുകഴിഞ്ഞോ?

പരമേശ്വരൻനായർ—മറുപടി വരാൻ സമയമായില്ലല്ലോ.

ഗോമതി—ഓ! ദിവസമായില്ലേ? അപ്പോ എന്നാ അതു
മെച്ചി?

പരമേശ്വരൻനായർ—ഇന്നലെ, ഇന്നു് അവിടെകിട്ടും. അന്നു
തന്നെ മറുപടി എഴുതിയാൽ നാളെക്കാലത്തോ വൈകുന്നേരമോ

T. K. KURUVILLA (Thachara) & COMPANY

BURMAN-SHELL AGENTS, KOTTAYAM.

DEALERS IN

KEROSENE, POWERINE, DIESEL OILS

INDUSTRIAL & MOTOR LUBRICANTS ETC., ETC.

Telegrams:- "THACHARA"

ഇവിടെകിട്ടാം. അതു കിട്ടിയാലുടനെ മറുപടി എഴുതേണ്ട അതു വശ്യകാരുമല്ലാത്തതുകൊണ്ട്...

ഗോമ—(കോവിച്ച് കുടിക്കാൻ ചെല്ലുന്നമുതിരി) ആരു പറഞ്ഞു അത്യാവശ്യകാരുമല്ലെന്ന്? ഞെ!

പര—അല്ല. ഞാനങ്ങിനെയും ഒന്ന് ആലോചിക്കുവാൻ.

ഗോമ—വേണ്ടോ വേണ്ടോ! അങ്ങനെയും ആലോചിക്കേണ്ട!

പര—എന്നാൽ വേണ്ടോ! നിപാഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആലോചിക്കാനൊക്കുമോ?

ഗോമ—വാസ്തവത്തിൽ ആ എഴുത്തു പോസ്റ്റാപ്പിസിലെ പെട്ടിലിട്ടോ? അതോ അതിട്ടോണ്ടുപോയ ആ നാറുന്ന കോട്ടിന്റെ പോക്കറ്റിലെങ്ങാനും കെടപ്പെട്ടോ?

പര—സംശയം തീർന്നില്ലെങ്കിൽ നിചെന്ന് ആ കോട്ടിൽ നോക്കൂ!

ഗോമ—വേണ്ടേവേണ്ടോ! തന്നത്തന്നെ നോക്കുമതി. ഇന്നാളിൽ അങ്ങനെയൊക്കെ വല്ലതുമൊണ്ടെന്നു നോക്കാൻ കയ്യു അതിന്റെ കിരോലിട്ടപ്പോ രണ്ടുപാറാം! യോ! ഞാനങ്ങുപത്ത പോലായി.

പര—നിനക്കീ പാറായോടെങ്ങീനാ ഇത്രപേടിവന്നെ?

ഗോമ—(കളിയാക്കി) ഇപ്പോത്തന്നെ അറിയണോ അതോ കൊറച്ചുകഴിഞ്ഞറിഞ്ഞാമതിയോ?

പര—(പറഞ്ഞത് പരമാർത്ഥമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ച്) ഇപ്പോൾ തന്നെ.

ഗോമ—എന്നാൽ ഇപ്പോ സൗകര്യമില്ല! (ചീരിക്കൊണ്ട്) എന്നെ പാറായുടെ കടികൊള്ളിച്ചേ മതിയാവൂ!

പര—(ക്ഷമാപണപൂർവ്വം) അല്ല ഗോമതി! നിനക്ക് പാറായോടൊള്ള പേടിപോലും എന്നോടില്ലല്ലോ എന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും വിചാരിക്കും.

ഗോമ—അപ്പോ ഇതൊക്കെയാണോ വിചാരം?

പര—പിന്നെ!

ഗോമ—എന്നാലൂ ഇനിയങ്ങു നിർത്തിയേക്കണം!

പര—നീ പറഞ്ഞാപ്പിന്നെ അതിനപ്പുറമുണ്ടോ എനിക്കു!

ഗോമ—എഴുത്തു വാസ്തവത്തിലെഴുതിയോ?.....

പര—അതും മറന്നുപോയോ! നീയല്ലോ പറഞ്ഞുതന്നത്. എഴുതിയത് എന്റെ കയ്യും.

ഗോമ—മുന്നാമത്തേതായിട്ട്. നാളെ മറുപടി കണ്ടില്ലെങ്കിൽ വൈകുന്നേരം അങ്ങോട്ടു പുറപ്പെടണം. ചെന്ന് എല്ലാം ഏർപ്പാടു ചെയ്യണം.

പര—എന്തോന്ന് ഏർപ്പാടു ചെയ്യാൻ?

ഗോമ—ഞാ! മറന്നു പോയോ? ഈ തലയിലെ നിലാവായോ നരയായിട്ടു പുറത്തുവന്നിരിക്കുന്നത്?

പര—(ചിരിച്ചിട്ട്) അസലായി ഗോമതി! അസലായി.

ഗോമ—എന്തിനിങ്ങനെ കിക്കിക്കിന്നു ചിരിക്കുന്നു?

പര—നീ ആക്ഷേപിച്ചതിലുണ്ടാരു കവിത! വാസ്തവത്തിൽ നീയെന്റെ കൂടെ വന്നുചേർന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനാളു ആരായിരിക്കുമായിരുന്നു!

ഗോമ—വേറെ പെണ്ണുങ്ങളൊരുകിലും ഇങ്ങനെ പൊറകെ നടന്ന് അതു ചെയ്യു ഇതുചെയ്യുന്ന് പരമോ?

പര—ഇല്ല അതല്ലോ നിന്റെ പ്രത്യേകത! ഞാനൊന്നും ചെയ്യാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല. എല്ലാം നീ ചെയ്യിക്കുകയല്ലോ? ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കൂ! നമ്മുടെ സമ്മതം കഴിഞ്ഞശേഷം ഞാനെന്തെങ്കിലും സ്വമേധയാ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? ചെയ്യാൻ നീ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഗോമ—അച്ഛന്റെ മൊതലു ആരാണ്ടെ കയ്യിലിരുന്ന് യാങ്ങിപ്പിച്ചു തന്നതാ?

പര—(ഭയാർത്ഥത്തോടെ) നീ! അല്ലാതാ! അല്ലെങ്കിൽ എന്തെ വളർത്തിവെച്ചതാ! ഈ നിലയിലെത്തിച്ചവരോടു എനിക്കു കണക്കു പറയാനൊക്കുമോ?

ഗോമ—അതാപെണ്ണിന്റെ മിടുക്കു!

പര—സ്വമേധയാ ഞാനതു ചോദിക്കപോലുമില്ലാതിരുന്നു. നീയൊക്കെങ്കി നിന്നോല്ലൊതെ മറാമരോടെങ്കിലും നന്ദി കാണിക്കാനൊക്കുമോ?

ഗോമ—അങ്ങനെയൊ പെണ്ണു!

പര—നീ വെറും പെണ്ണോ? കൊള്ളാം!

ഗോമ—എനി ആ വീടു കൂടി ഒഴുപ്പിച്ചെടുത്താൽ

പര—അവതാരോദ്ദേശം പൂർത്തിയാക്കും...

ഗോമ—(സംശയത്തോടെ) എന്നെ ആക്ഷേപിക്കുവാനോ?

പര—(നയത്തോടെ) ഓം! ഓം! ഞാനോ? നിന്നെ അഭിനന്ദിക്കാം! ഒരാളിനെ മാറ്റിമാറ്റി ആളറിയാത്ത മട്ടിലാക്കുന്ന മെങ്കിൽ എത്ര പിടിച്ചു വേണം... അവരെയൊന്ന് അവതാരങ്ങളെന്ന് പറയുമെന്ന് നമ്മുടെ കൂപ്പുണ്ണൻ...

ഗോമ—(ഇടയ്ക്കു കയറി) ആത്? കൊച്ചുപുരയ്ക്കുലേയോ?...

പര—ഓം! സാക്ഷാൽ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ...ആന്ധ്രാദിക്കണ്ണൻ...അർജ്ജുനൻ വിഷമിച്ചു വിഷമിച്ചു തേരിലിരുന്ന്പ്പോർ ചെയ്തതെന്നാണു ഇന്നാളിൽ ശാസ്ത്രീകർ പറഞ്ഞത്? പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു പണ്ടത്തെ ആളിനെ അങ്ങു മാറ്റി. അപ്പോൾ അർജ്ജുനനൊരു വിരനായി. അതുപോലല്ലോ നീ എന്നെ മാറ്റി കളഞ്ഞേ!

ഗോമ—(സന്തോഷിച്ച്) അപ്പോ എന്നോട്ടു കൊറച്ചു സ്നേഹം മതിപ്പുമാണെന്നു പറണം!

പര—(ഭവ്യതയോടെ) നിന്നോടു സ്നേഹം മതിപ്പും നാരുമല്ല ഭയമല്ലോ കൂടുതൽ! എന്റെ ഗുരുനാഥയല്ലോ! (ഇളിഭിച്ചിരി) നീയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനിന്നും പഴയ പരമേശ്വരൻ പിള്ളയായി കഴിഞ്ഞേനെ!

ഗോമ—(ലജ്ജിച്ച്) ഇതൊക്കെ എന്നെ പൊക്കിപ്പറയുവാ!...അതിരിക്കട്ടെ! നാളെ രാവിലെ അങ്ങോട്ടു പോകണം.

പര—നീ വരുമ്പോഴേ!

ഗോമ—ഞാൻ വന്നാൽ...എനിക്കവരുടെ വിദ്യകളൊന്നും പിടിക്കത്തില്ല!

പര—ശരിയാണ്.

ഗോമ—ഞാൻ വന്നാൽ വല്ലതും പറഞ്ഞുപോകും!

പര—അതുതന്നെ ഞാനും പറയുന്നതു്.

ഗോമ—തിരിച്ചു വരുമ്പോ കയ്യും വീശി ഒന്നും പററിയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു ഇങ്ങോട്ടു വന്നേക്കരുതു്! കേട്ടോ!

പര—അതെനിക്കറിയാതേ?

THE EASTERN MIDLAND BANK LIMITED,

(INCORPORATED IN TRAVANCORE)

H. O. KOTTAYAM.

BRANCHES :

KOTTAYAM, KOTHAMANGALAM, MUVATTUPUZHA & THODUPUZHA.

All Kinds of Banking Business Transacted.

ഗോമ—എന്നു വരണം കാപ്പിയെടുത്തു വച്ചിരിക്കുന്നു,
പര—എടുത്തു വച്ചിട്ടുണ്ടോ ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്?

ഗോമ—അതെ!

പര—എന്നാൽ തണുത്തുകാണം.

ഗോമ—തണുത്ത കാപ്പി കുടിച്ചെന്നു വെച്ചു കൊടുക്കു പഴുത്തു പോവത്തില്ല.

പര—നോണം! നല്ല ചുട്ടുകാലമായതുകൊണ്ട് കാപ്പി തണുപ്പിച്ചു കുടിക്കാവൂ.

ഗോമ—ഉം! വരണം.

(രണ്ടുപേരും പോകുന്നു)

(കർട്ടൻ)

രംഗം നാലു്

(രാമൻപിള്ളയുടെ താമസസ്ഥലം. പിച്ചു വലിയ ചാരുക സേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു. അടുത്തു് മറ്റൊരു കസേരയിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള. ശങ്കരൻനായരും ഗോപലനും നിൽക്കുകയാണ്. കല്യാണിയമ്മ തട്ടത്തിൽ നിന്നു് മുറുക്കാനെടുത്ത തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.)

പരമേശ്വരൻപിള്ള—കൊച്ചു ച്ചാമനെയോ മറ്റാരെയെങ്കിലുമോ റോഹിക്കണമെന്നു് എന്നിങ്ങ സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിചാരിച്ചില്ല.

കല്യാ—(ശാന്തതയോടെ) അതു ഞങ്ങളെക്കൊക്കെ അറിയാം.

ശങ്ക—സ്വന്തം ജീവനെക്കാൾ പ്രധാനമായ ചില കാര്യങ്ങൾ ജീവിതത്തിലുണ്ട്. അത്തരം സംഗതികളുടെ സംരക്ഷണമാണു് സർവ്വപ്രധാനം.

രാമ—(സ്നേഹത്തോടെ) നിങ്ങളെന്തിനാ അവനെ വിചിത്രപ്പെടുത്തുന്നു? ഇങ്ങോട്ടു വന്നു കേറിയിരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു്...

ഗോപാലൻ—(മുഖംവീർപ്പിച്ചു്) ചിലരുവന്നു കേറുന്നിടം ചാനലാകും.

കല്യാ—(ശാസനാത്മ്യത്തിൽ) ഗോപാലാ!

രാമ—മോഹനി! നിന്നോടൊന്നുകിലും ചോദിക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞാമതി. (പരമേശ്വരൻപിള്ളയോടു തിരിഞ്ഞു) പരമു! നിന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു് വാതത്തിന്റെ അസുഖമാണെന്നു് ഏഴുതിയിരുന്നതു് ഇപ്പോഴു എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?

പര—ഇപ്പോഴൊന്നുമില്ല കൊച്ചു ച്ചാമ!

കല്യാ—അവളെക്കൂടെ കൊണ്ടുവരാനുതതെന്നാ?

പര—ഇങ്ങോട്ടു പോകുന്നതിനു പെട്ടെന്നു തീരുമാനിച്ചതാണു്.

ശങ്ക—ചേട്ടന്റെ ഏഴുത്തു് വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാ ചേട്ടന്റെ വരവു്. അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുവായിരുന്നു എല്ലാത്തം കൂടി.

ഗോപ—(ഭയാത്മത്തോടെ) എല്ലാത്തംകൂടി ആലോചിക്കേണ്ട കാര്യമല്ലേ ഇങ്ങോട്ടു തുടക്കം വിളയാടിയിരിക്കുന്നതു്.

രാമ—ഇതിൽ നിങ്ങളാൽക്കും ഒന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല.

ശങ്ക—അച്ഛന്റെ ഇന്നത്തെ നിലയൊക്കെ ആലോചിച്ചുവേണം...

കല്യാ—പരമേശ്വരനു് അതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടു്...

പര—കൊച്ചുചന്ദനോടു് ഏതെങ്കിലും ചോദിച്ചു വാങ്ങിക്കുവാൻ എന്നിങ്ങ സ്വമേധയാ സാധിക്കയില്ല...മറ്റുചില കാര്യങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതാ. (മുഖം കുനിച്ചു മന്ദ്രമായി ഇരിക്കുന്നു)

ഗോപാ—(കോപിച്ചു്) നാണമില്ലല്ലോ ഇങ്ങനെ പറയാൻ! കല്യാ—(ശാസിച്ചു്) ഗോപാലാ!

പര—(ഗോപാലനോടു തിരിഞ്ഞു്) നീയിരിക്കെ അറിയാനും കേൾക്കാനും തുടങ്ങിയതു് ഈയിടെയാണല്ലോ.

ഗോപാ—ഇതൊന്നും അധികം കാണാതിരിക്കുന്നതു തന്നെ നല്ലതു്.

പര—(ദേഷ്ട്യപ്പെട്ടു്) വകതിരിവു്...

ഗോപാ—ഈ കോപമൊക്കെ അർഹതയുള്ളവരോടടുത്താൽ ഫലമുണ്ടായിരുന്നു.

കല്യാ—(ശാസിച്ചു്) ഏടാ ഗോപാലാ.

ഗോപാ—(അവജ്ഞയോടെ) ഇങ്ങനെയുള്ള കോമരങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ നല്ലതുപോലെ രണ്ടു പറയാൻ ഉറങ്ങിയുറങ്ങി വരും! അതെങ്ങിനെ തടയാനാകും?

രാമ—ഗോപാലാ! കാര്യമൊക്കെ ഞാനിന്നലെ പറഞ്ഞതല്ലോ?

ഗോപാ—എനിക്കി നന്ദിക്കേട്ടുകൊള്ളാനാ...

പര—(ഇടയ്ക്കുകയറി) നന്ദി? ഓ?

ഗോപാ—(ആക്ഷേപിച്ചു്) അല്ല. കൃതജ്ഞത.

പര—അധികപ്രസംഗം...

ഗോ—ആണെന്നു തന്നെ വിചാരിച്ചാലും എനിക്കൊരു ചുക്കമില്ല.

പര—ഞാനിങ്ങോട്ടു വന്നതാ തെറ്റു്...

ഗോപാ—ഏഴുതിയതു് അതിലും തെറ്റു്...

ശങ്ക—ഒരാളു് തെറ്റുകാണിച്ചാൽ മറ്റുള്ളവരും അതു് തുടരുന്നോ?

പര—ഞാൻ ചെയ്തതു് തെറ്റാണെന്നാണോ ശങ്കരനും പറയുന്നതു്?

ശങ്ക—ചേട്ടനു് അവകാശപ്പെട്ടതാണു് ചോദിക്കുന്നതു്. ശരി! എന്നാൽ ഒന്നെടു ചേട്ടാ! അച്ഛനും അമ്മയും ഞങ്ങളെക്കാൾ ലാളിച്ചല്ലേ ചേട്ടനെ ഇവിടെ വളർത്തിയതു്.

പര—അല്ലെന്നു് ഞാനെപ്പോഴെങ്കിലും പറഞ്ഞോ?

ഗോപാ—അതു പറഞ്ഞിട്ടു് ഈ കൊള്ളരുതായ്മകാണിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ സഹിക്കുമായിരുന്നു. ജൂഡാസ് ദൈവപുത്രനെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തതു് വെള്ളിക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു.

രാമ—(ശാസിച്ചു്) ഗോപാ!

ശങ്ക—അച്ഛനുമമ്മയും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലം വരെ അവർ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ഞങ്ങളെപ്പോലെ ചേട്ടനും ചുമതലയല്ലേ?

കല്യാ—നിങ്ങളെക്കൊ സുഖമായിട്ടിരിക്കുന്നതു തന്നെ കാണുന്നതു് ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം.

ശങ്ക—കഴിവനുസരിച്ചു്...സഹായിക്കാൻ...

ഗോപാ—സഹായിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കുകതോ?

പര—എന്തൊന്നുപ്രവൃത്തിച്ചെന്നു നീ പറഞ്ഞോ?

ഗോപാ—ഇനി ഈ വീടല്ലേയുള്ളു തിരിച്ചുവാങ്ങാൻ. അതു് അച്ഛനെയൊക്കെ വാടകക്കെട്ടിടത്തിലേക്കു് പറഞ്ഞയച്ചിട്ടു തന്നെവേണം...എന്നിട്ടും ഇയാളോടു സ്നേഹം കാണിക്കുന്നവരെ പറയണം...

രാമ—സ്നേഹം ഉണ്ടാകുന്നതും നിലനില്ക്കുന്നതും പ്രതിഫലം പ്രതീക്ഷിച്ചല്ലമോനെ (കല്യാണിയോടു തിരിഞ്ഞു്) കല്യാണി! അതിങ്ങു തര... ആ താക്കോൽ...

കല്യാ—(മടിയിൽ നിന്നെടുത്തു് കൊടുത്തുകൊണ്ടു്) ഇതാ!.. രാമ—കൂടുതൽ സംസാരിക്കുവാൻ ഇടപരുത്തേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ല...പരമു!..ഇതാ!..ഈ വീടിന്റെ താക്കോലാണു്.

കല്യാ—ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞേ ഞങ്ങൾ മാറു...സാധനങ്ങളൊക്കെ മാറേണ്ട!..അതു കഴിഞ്ഞാൽ വീട്ടു് കാലിയാകും പരമു!

രാമ—നിയന്ത്രണമിടതിരിക്കണ! ഇതാ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൂ! ഗോപാ—ഒരാഴ്ചത്തേക്കു താമസിക്കാനുള്ള വീട്ടുവാടകകൂടി വേണമെന്നുണ്ടായിരിക്കും. (പല്ലുറുത്തി) അതുകൂടി കൊടുക്കണം.

പര—(താക്കോൽ വാങ്ങിക്കുന്നു) ഇതു വാങ്ങാതെ എന്നിങ്ങ തിരിച്ചു ചെല്ലുവാനൊക്കുകയില്ല കൊച്ചു ച്ചാമ! (ശൽഗം)

രാമ—ഇതിൽ വിഷമിക്കാനൊന്നുമില്ല പരമു! ഇതുകൂടി തന്നെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനേറ്റിരുന്ന ഒരു വലിയ ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറിയിരുന്നു എന്നിങ്ങ സമാധാനമായി, തൃപ്തിയായി. ഈ ശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

പര—(വികാരധീനനായി) എനിക്കിവിടെ നിൽക്കാൻ കഴിവില്ല! ഞാൻ... (കുപ്പുകയ്യോടെ) ഇറങ്ങുന്നു കൊച്ചു ച്ചാമ! (പതുക്കെ നടക്കുന്നു)

ശങ്ക—ചേട്ടൻ ഇവിടെ നിൽക്കണം. ഞങ്ങളാണു് ഇറങ്ങേണ്ടവർ!

(അതു വകവയ്ക്കാതെ പരമേശ്വരൻപിള്ള രംഗത്തുനിന്നു് നടന്നു മറയുന്നു. മറ്റുള്ളവർ അയാളുടെ പോക്കു നോക്കിമിണ്ടാതെ നിൽക്കുകയാണ്.)

(കർട്ടൻ)